

Sygn. akt I C 257/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Grudzeń

Protokolant: stażysta Michał Nita

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2019 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. I. (1)

przeciwko E. I.

o wydanie rzeczy ruchomej

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powoda kosztami procesu poniesionymi przez pozwaną.

Sygnatura akt I C 257/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 marca 2019 roku powód T. I. (1), działający przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł do tut. Sądu pozew o wydanie mu przez pozwaną E. I. mikrofonu marki N. (...) o numerze (...) wraz z koszem antywstrząsowym. Ponadto domagał się zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pomiędzy stronami niniejszego postępowania toczy się proces rozwodowy. Rzecz, której wydania domaga się powód, została przez niego zakupiona od P. B. przed zawarciem związku małżeńskiego z pozwaną. W związku z tym rzecz weszła do majątku osobistego powoda, a zatem pozwana nie ma do niej żadnych praw. Mikrofon N. U87 o numerze (...) wraz z koszem antywstrząsowym był wykorzystywany przez T. I. (1) do prowadzenia działalności gospodarczej. Strona powodowa kilkakrotnie zwracała się do pozwanej o wydanie rzeczy ruchomej, jednakże zgłoszone żądanie pozostawało bez odpowiedzi.

/pozew z 7 marca 2019 roku, k. 3-6/

W toku postępowania powód podtrzymywał swoje stanowisko zgłoszone w pozwie i domagał się wydania rzeczy ruchomej, natomiast pozwana wносиła o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. i T. I. (2) zawarli związek małżeński w 1997 roku. Po zawarciu związku małżeńskiego małżonkowie I. wspólnie prowadzili i rozwijali działalność gospodarczą w zakresie usług muzycznych. Nabywali różne sprzęty wykorzystywane przy świadczeniu ww. usług, m.in. kolumny, sprzęt komputerowy, czy też mikrofony.

/dowód: zeznania E. I., k. 23-23v, k. 65-65v; zeznania świadka A. Z., k. 38-38v/

Mikrofon N. U87 wraz z koszem antywstrząsowym został nabyty od P. B. i był wykorzystywany przez małżonków I. w prowadzonej działalności gospodarczej. W trakcie wspólnego zamieszkiwania uczestników znajdował się w domu w M. w pomieszczeniu ogólnodostępnym przeznaczonym na studio nagrań.

Do pomieszczenia możliwe było wejście z zewnątrz przez wąski korytarz w taki sposób, by pozostać niezauważonym dla reszty domowników. Do pomieszczenia, w którym znajdował się mikrofon, miały dostęp różne osoby współpracujące z małżonkami I..

/dowód: zeznania T. I. (1), k. 23-23v, k. 65-65v ; zeznania E. I., k. 23-23v, k. 65-65v; zeznania świadka P. B., k. 38-38v/

Relacje pomiędzy małżonkami zaczęły się pogarszać poczynając od 2012 roku. W marcu 2015 roku rozpoczęło się postępowanie w sprawie o rozwód pomiędzy E. i T. małżonkami I.. W dniu 23 lipca 2016 roku T. I. (1) wyprowadził się z domu, w którym zamieszkiwał wraz z żoną E. I. i dziećmi.

/dowód: zeznania T. I. (1), k. 23-23v, k. 65-65v; zeznania świadka A. Z., k. 38-38v; zeznania T. I. (1), k. 65-65v; zeznania E. I., k. 65-65v/

Wraz z narastającym konfliktem, z domu małżonków I. zaczęły „ginać” różne rzeczy, m.in. saksofon, sprzęt fotograficzny, kolumny, kosiarka, czy też kable.

/dowód: zeznania E. I., k. 23-23v, k. 65-65v; zeznania świadka A. Z., k. 38-38v/

W dniu 7 października 2015 roku T. I. (1) stwierdził brak mikrofonu w pomieszczeniu studyjnym w M.. Zgłosił zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, jednakże postępowanie karne zostało umorzone.

/dowód: zeznania T. I. (1), k. 23-23v, k. 65-65v /

Końcem 2015 roku T. I. (1) zamknął na klucz pomieszczenie studyjne. E. I. kilkakrotnie przełamywała zabezpieczenie, m.in. z uwagi na problemy z hydrauliką i konieczność dotarcia do zaworu głównego, czy też z uwagi na zaginięcie skrzypiec córki i odkurzacza.

/dowód: zeznania E. I., k. 23-23v, k. 65-65v; zeznania świadka A. Z., k. 38-38v/

Do chwili obecnej T. I. (1) nie dysponuje mikrofonem N. U87.

/dowód: zeznania T. I. (1), k. 23-23v, k. 65-65v /

E. I. i T. I. (1) pozostają w otwartym konflikcie. Pomiedzy nimi toczyły bądź toczą się różne postępowania, w tym postępowanie karne w przedmiocie znęcania się T. I. (1) zainicjowane przez E. I., postępowanie karne zainicjowane przez T. I. (1) w sprawie pobicia i kierowania pod jego adresem gróźb przez syna D. oraz zniesławienia go przez E. I., czy też postępowanie karne wszczęte z inicjatywy E. I. w sprawie zaboru rzeczy ruchomych. Małżonkowie I. pozostają również w sporze co do kwestii zabezpieczenia alimentacyjnego. W konflikt zaangażowana jest rodzina E. I..

Do chwili obecnej nie zostało zainicjowane postępowanie o podział majątku wspólnego małżonków I..

/dowód: zeznania T. I. (1), k. 23-23v, k. 65-65v ; zeznania E. I., k. 23-23v, k. 65-65v; zeznania świadka , k. 23-23v; zeznania świadka A. Z., k. 38-38v/

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o przeprowadzone w toku postępowania dowody osobowe.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka P. B. (k. 38-38v) w zakresie, w jakim podawał on, iż małżonkowie I. dysponowali mikrofonem marki N. (...). Świadek wskazywał, że przedmiotowy mikrofon został nabyty

w 1995 roku. Powyższe twierdzenie budzi jednak w ocenie Sądu wątpliwości między innymi z uwagi na upływ czasu pomiędzy dniem składania zeznań a transakcją. Ponadto, jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, mikrofon marki N. (...) jest sprzętem profesjonalnym i dość droгим, a strony nie przedłożyły umowy sprzedaży, która – przy tego typu transakcjach – wydaje się, że powinna zostać zawarta na piśmie. Nie umknął uwadze Sądu fakt, że świadek był kolegą powoda z branży muzycznej, co dodatkowo mogło wpłynąć na treść jego zeznań.

Wiarygodne pozostają zeznania świadka A. Z. (k. 38-38v) w zakresie, w jakim przywoływała ona okoliczności stanowiące tło niniejszej sprawy, a ściślej szereg faktów ukazujących wieloaspektowy konflikt pomiędzy stronami. Wskazać należy, że świadek nie miała wiedzy, jakiego konkretnie mikrofonu dotyczy niniejsze postępowanie. Wskazywała, że nie jest osobą wyspecjalizowaną w zakresie sprzętu muzycznego. Podobnie należy ocenić zeznania świadka A. B. (k. 48-48v), który nie dysponował informacjami mającymi znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania powoda T. I. (1) (k. 23-23v, k. 65-65v) w zakresie, w jakim podawał on, że mikrofon marki N. (...) był wykorzystywany w pracy zawodowej. Powód domagał się wydania przez pozwaną rzeczy ruchomej, jednakże nie wykazał, aby E. I. faktycznie dysponowała przedmiotowym mikrofonem. Twierdzenia, że była żona przyznała bezpośrednio po zaginięciu mikrofonu, iż go posiada, nie zostały potwierdzone żadnymi innymi dowodami. Powód podnosił, że dysponuje nagraniem, w trakcie którego E. I. przyznaje, że dokonała zaboru mikrofonu, jednakże przedmiotowe nagranie nie zostało przez stronę powodową włączone w poczet materiału dowodowego.

Waloru wiarygodności nie można odmówić zeznaniom pozwanej E. I. (k. 23-23v), która podnosiła, że nie dysponuje mikrofonem marki N. (...). Strona pozwana podnosiła, że do studia nagrań miały dostęp różne osoby, które miały możliwość zaboru przedmiotu niniejszego postępowania. Powód wskazywał, że E. I. uzależniała wydanie mikrofonu od przekazania jej kolumn, którymi miał dysponować jej mąż. Pozwana przyznała przy tym, iż wypowiedziała słowa o treści: „jak znajdą się kolumny, to odnajdzie się również mikrofon”. Wyjaśniła jednakże w sposób racjonalny, dlaczego użyła właśnie takiego stwierdzenia. W jej ocenie mikrofon znajduje się wraz z zaginionymi kolumnami, który to sprzęt mógł zostać zabrany przez osobę trzecią.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu w całości.

Podstawę prawną zgłoszonego żądania należy upatrywać w treści art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym to przepisem właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Roszczenie windykacyjne, uregulowane w art. 222 § 1 k.c. należy do petytoryjnych środków ochrony własności. Jest to roszczenie o wydanie rzeczy skierowane przez nieposiadającego właściciela przeciwko posiadającemu niewłaścicielowi, uzasadnione wówczas, gdy osoba władająca rzeczą nie opiera swego władztwa na uprawnieniu skutecznym względem właściciela. Legitymowanym biernie może być zatem posiadacz rzeczy (art. 336 k.c.) – samoistny lub zależny, w dobrej lub w złej wierze, ale także dzierżyciel, wykonujący władztwo nad rzeczą za kogo innego (art. 338 k.c.). Podmiotem takim nie będzie natomiast współwłaściciel rzeczy (zob. red. E. Gniewek, P. Machnikowski, Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2019).

Roszczenie windykacyjne służy właścicielowi przeciwko osobie, która jego rzeczą faktycznie włada, tak więc jego koniecznymi przesłankami jest nie tylko status właściciela i fakt, że nie włada on (sam lub przez inną osobę) swoją rzeczą ale fakt, że rzeczą tą faktycznie włada osoba do tego nieuprawniona (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1992 r., II CRN 99/92, Legalis nr 27824, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., IV CSK 229/13, Legalis nr 797029).

Wykazanie przesłanek uzasadniających roszczenie windykacyjne obciąża właściciela rzeczy (art. 6 k.c.). Udowodnieniu przez powoda podlegają takie okoliczności, jak to, że przysługuje mu status właściciela, oraz to, że został pozbawiony faktycznego władztwa nad rzeczą przez osobę trzecią. Należy uznać, że w świetle art. 222 § 1 k.c. bezprawność naruszenia prawa własności jest objęta domniemaniem. Właściciel nie musi zatem prowadzić w tym zakresie dowodu. Domniemanie ma charakter wzruszalny, wobec czego pozwany może w procesie wykazać, że przysługuje mu skuteczne względem właściciela prawo do władania rzeczą (zob. red. E. Gniewek, P. Machnikowski, Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2019).

Zgodnie z art. 6 k.c., to na powódzie ciążył obowiązek wykazania, że przysługuje mu status właściciela rzeczy. W toku postępowania powód wywodził, że profesjonalny mikrofon został nabyty przed zawarciem związku małżeńskiego i w związku z tym stanowi jego wyłączną własność. Pozwana z kolei podnosiła, że przedmiot stanowi majątek wspólny małżonków I. jako że został nabyty w trakcie trwania związku małżeńskiego.

W ocenie Sądu T. I. (1) nie przedstawił dokumentów potwierdzających fakt, że jest wyłącznym właścicielem mikrofonu N. U87 o numerze (...) wraz z kosztem antywstrząsowym, a pozwanej nie przysługują skuteczne uprawnienia do władania rzeczą. Przedłożona przez niego kserokopia okładki zespołu muzycznego Gratis, na której widnieje informacja, że nagranie zrealizowano w (...) w L. w styczniu 1995 roku nie dowodzi, że nagranie to zostało zrealizowane z wykorzystaniem mikrofonu marki N. (...). Już tylko z tego powodu powództwo podlegało oddaleniu.

Po wtóre należy zaznaczyć, że nawet, gdyby przyjąć, iż właścicielem rzeczy jest wyłącznie T. I. (1), powództwo podlegałoby oddaleniu. Strona powodowa nie udowodniła, aby przedmiotowa rzecz pozostawała faktycznie we władaniu E. I.. Wyłącznie twierdzenia powoda, pozostającego w wieloaspektowym konflikcie z byłą żoną, nie mogą stanowić podstawy do przyjęcia, że pozwana włada mikrofonem marki N. (...). Sam fakt, że pozwana wchodziła do pomieszczenia studyjnego nie dowodzi, że zabrała ona z niego jakikolwiek przedmiot.

Nie należy pominąć okoliczności, że dostęp do pomieszczenia studyjnego miały nie tylko strony niniejszego postępowania ale również ich dzieci i inne osoby trzecie. Zaznaczyć należy, że powód pozostaje również w konflikcie z synem D. I., na co wskazuje zainicjowanie przez powoda postępowania karnego przeciwko synowi. Z materiału dowodowego wynika także, że z domu ginęły również inne rzeczy, co wskazuje na to, że miejsce nie było odpowiednio zabezpieczone. Z powyższego wynika, że zaboru mikrofonu mogła dokonać również inna osoba niż pozwana E. I.. Sama okoliczność wyłamania przez pozwaną drzwi w pomieszczeniu studyjnym celem dostania się do urządzeń budynku oraz precyzyjnie określonych rzeczy nie stanowi podstawy do stwierdzenia, że dokonała ona zaboru rzeczy ruchomej objętej pozwem. Jej odpowiedzialność nie jest bowiem oparta na zasadzie ryzyka.

W związku z powyższym przesłanka roszczenia windykacyjnego sprowadzająca się do kwestii faktycznego władania rzeczą przez osobę do tego nieuprawnioną, nie została wykazana.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu, ponieważ pozwana nie poniosła żadnych kosztów w toku niniejszego postępowania.

Mając na uwadze powyższe oraz powołane przepisy, Sąd Rejonowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.